

Zachte Krachten

Stilte en gebed

Nr. 33 november 2023 www.dirkvandeg lind.nl dvdg lind@hotmail.com

NB: Aan onderstrepingen en aan afbeeldingen van boeken zijn linken gekoppeld.

BEELD: PIXABAY

‘Bidden kan met woorden,
maar ik doe liever zonder
en ben opeens een beetje
bevangen door het wonder.’

Toon Hermans (1916-2000)

Nick Cave (1957)

‘Bidden heeft wat mij betreft te
maken met de ruimte vinden in onszelf
waar we diepere en meer mysterieuze
kanten van ons wezen op het spoor
kunnen komen. Ik ben er niet zo zeker
van dat dat ongezond zou zijn.’

Even stil

Egel zat bij haar struikje, met haar ogen dicht.

Mol die voorbij kwam, bleef even staan kijken en net toen hij wat wilde zeggen, begon Egel te praten.

Egel vertelde van alles. Over waar ze blij mee was, over waar ze verdrietig over was, ze stelde vragen en soms was ze dan weer even stil. Na een poosje deed ze haar ogen weer open en zag ze Mol staan.

‘Dag Mol’, zei Egel, een beetje verlegen.

‘Wat was jij aan het doen?’ vroeg Mol nieuwsgierig.

‘Ik was aan het denken, praten en luisteren,’ zei Egel.

‘Maar ik zag helemaal niemand!’ riep Mol verbaasd. ‘Met wie was je dan aan het praten?’

Egel dacht na...heel lang.

‘Ik praat met mijzelf, maar ook met alles om mij heen en de bomen, de lucht, zelfs met mijn moeder.’

‘Maar waarom doe je dat?’ vroeg Mol, die er nog helemaal niets van begreep.

‘Het voelt heel fijn,’ zei Egel zacht. ‘En soms snap ik de dingen dan opeens veel beter.’

‘Dat klinkt goed!’ zei Mol, die vaak veel aan zijn hoofd had, kun je mij dat ook leren?’

Egel glimlachte: ‘Je hoeft niets te leren. Als het lukt de stilte te vinden, zonder dat je daar onrustig van wordt, hoor je zoveel. Dan gaat alles vanzelf.’

Mol liep naar zijn holletje, hij maakte een zo diep mogelijk kuiltje. Niet om overal weg van te zijn, maar om het even stil te hebben. Om alles goed te kunnen horen.

Uit: Hartjesdag en andere verhalen uit het woud van Holst (werktitel voor deel 2 van Het woud van Holst).

Meer van deze lieve en wijze verhalen vol zachte krachten
lees je in het prachtig uitgevoerde boek
'Het woud van Holst',
geschreven en getekend door
Winnie Bogaards.

Winnie Bogaards noemt met respect de naam van Henriette Roland Holst (1869-1952) die haar met 'De zachte krachten zullen zeker winnen' inspireerde tot 'Het woud van Holst'. Op haar Facebook-pagina schrijft ze: Er zijn zoveel mensen die aan deze woorden handen en voeten geven. Soms zeggen mensen: 'Met zachte krachten kunnen we de wereld niet redden'. Dat kunnen we wel! Vergeet niet dat het een kracht is!

Zachte krachten zijn helemaal niet zo makkelijk. Het is vaak veel makkelijker boos te worden, te haten, niet te vergeven, meer te willen in plaats van minder. Voor zachte krachten moet je je inzetten. Hoe (innerlijk) sterk moet je soms zijn om voor liefde, voor licht te kiezen. De zachte krachten zullen zeker winnen.
Zéker als jij meehelpt. Wat zaai jij?
Welke stipjes zet jij aan de horizon?

'Het woud van Holst' is verkrijgbaar in de (online) boekhandel.
Hardcover / 21,5 x 21,5 cm / 120 blz / Full Color
ISBN 978 94 93288 16 4 / Uitgeverij Van Warven / Prijs: €19,95
Van Harte aanbevolen, zeker ook als cadeau in december.

Lavra Netofa

Nergens heb ik de wind zo gevaarlijk beleefd
als onder een schamele boom in Ha Galil
op de westzijde van een grote heuvel
me vasthoudend aan takken, dat ik niet viel.

Zoals de tekst over de plotselinge wind
die het meer van Tiberias opzweept,
het meer hier vlakbij waarop Hij eens liep,
mijn vrind, nadat Hij was ingescheept.
Diezelfde wind was het.

Hier woont een vader die de volken één maakt,
door zijn gebed stut hij de vrede,
Abu Yakub is hij voor de één, Abba Ya'akov voor
de ander. Hij is hun beider veilige Rede.

Ik mocht met hem* de aardappels schillen
en zo mediteerden wij in stilte.
Zijn vergezicht, zijn overzicht verborgen.
"Ze hebben elkaar nodig", zei hij zonder zorgen.
"Geen toekomst zonder de één of de ander,
maar door de ogen van de ander zien",
was zijn eenvoudig en heilig streven.
"En dat is goodwill, zei hij, dat schenkt en leeft
de Heer, de hand uitstrekken is Zijn hele leer.
Dat is de liefde der Wet en het leven,
maar dat vraagt veel begrip en veel vergeven".

De luchtlagen van koud en heet
balden zich samen en explodeerden.
En terwijl ik weg kroop achter een nietig
boomstammetje, waaraan ik mij vasthield en
dook voor de storm....
Ik zag Je staan de stormen trotserend,
uitgeleverd aan het natuurgeweld,
ongeborgen, onbeschermd de armen
uitstreckend,
Heer der Winden, de krachten onttrekken
aan wat de wereld beknelt.

GESCHREVEN EN INGEZONDEN DOOR JANTINE DE JONG
UIT: "OERGROEN" - UITGEVERIJ ELIKSER LEEUWARDEN

NB Lavra Netofa is een heuveltop in Galilea boven het joodse dorp Hararit en
aan de voet van het arabische dorp Deir Hana. Hier is een klein klooster gesticht door vader Jakob
Willebrands (*) Het is een oord van verzoening en vrede.

Leen ziet het zo

Bidden

Twee keer, soms drie keer per week ga ik op bezoek bij mijn vader. Hij woont in een zorgcentrum in Apeldoorn, 98 jaar oud, ernstig dement, ziet het leven niet meer zitten.

Hij weet wie ik ben, want ik kom er altijd. Hij herkent mijn vrouw meestal, maar mijn broers en de rest van de familie zijn vage schimmen.

Hij heeft pijn. Ik wil niet meer, zegt hij. Ik wil een pil of ik wil dat jij er voor zorgt dat ik er niet meer ben. Waarom pak je geen kussen? Smoor me. Niemand die het ziet.

Ben ik degene die beslist? Ben ik degene die zulke dingen doet?

Ik kan het niet. Ik hou van mijn vader. Maar ik zie ook zijn worsteling, zijn pijn, zijn onvermogen. Mijn hart draait en draait. Ik word er verdrietig van.

Wil je met mij bidden, vraag ik.

Hij wil liever dat ik zing, dat ik muziek maak.

Hij is heel erg doof, maar als ik zing, als ik gitaar speel, lijkt hij meer te horen. Liederens uit Taizé. We zijn er samen geweest, hij en ik. Eerst naar de slagvelden van de eerste wereldoorlog, daarna langs de wijnstreken, de kanalen en het platteland van Frankrijk. We genoten!

We kochten en dronken wijn, we spraken bejaarde strijders over de tweede wereldoorlog (die leefden toen nog!) we aten in truckerscafe's, we sliepen in mijn Volkswagenbus. Hij was nog jong, wist wat hij deed, sprak talen, was pas tachtig.

In Taizé sliepen we in een barak, ik duwde hem in een groep met oude

Oost-Duitsers uit Leipzig die nog in de oorlog aan het oostfront hadden gevochten.

Hij wilde het niet! Haal me hier weg, zei hij. Ik liet hem gaan, zei dat je de vijand in de ogen moest kijken om te zien dat je met mensen te maken had.

Aan het eind van de week had hij vriendschappen voor het leven gesloten.

We zijn in Leipzig geweest later, bij Herbert en zijn vrouw, inmiddels dood, maar voor de rest van zijn leven verbonden met mijn vader, die in de oorlog was vastgezet, gedwongen tot vreemde arbeid, uitgescholden.

Herbert zei dat hem hetzelfde was overkomen: geweigerd om Joden dood te schieten, geslagen, vernederd, in de oostelijke frontlinie gezet om te sterven, maar hij had het per ongeluk overleefd.

Aan het eind van de week liep hij met mijn vader arm in arm door Taizé. Zielsverwanten.

Bidden hoeft niet hardop. Bidden betekent geen geprevel. Bidden is hopen op begrip.

SCHILDERIJ: CHRIS McMARROW

NB Korte tijd na het schrijven van dit stukje is mijn vader overleden, vredig en heel stilletjes overgegaan naar eeuwige vrede.

Een persoonlijke geloofsbelijdenis

Als ik geloof, dan ben ik Thuis,
in Uw handen houd ik mij schuil;
welk pad mijn voeten ook betreden,
nergens zal ik vreemd zijn.

Als ik geloof, loopt mijn ziel in het oog
van het leven: golven beuken op mijn kust,
maar wankelen doe ik niet.

Als ik geloof,
luistert mijn hart naar Uw stem
op de zachte bries die fluistert:
“Heb lief.”

Als ik geloof, gaat het Licht van Uw
zoon mij vooruit en weerkaatst in mij
naar mijn naasten om mij heen.

Als ik geloof, struikel ik telkens weer
naar Uw uitgestoken hand,
zoals ik ook mijn naaste struikelaars
mijn handen reik.

Als ik geloof, hoor ik in de lach van een kind
de zonnestrallen, die vallen op de stippen
van het lieveheersbeestje.

Amen.

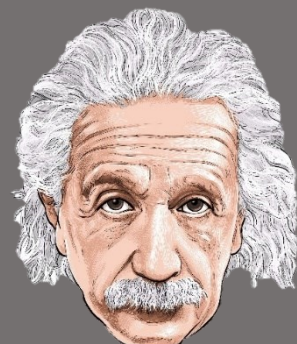
GESCHREVEN EN INGEZONDEN DOOR **BAS STURKENBOOM**

BEELD: PIXABAY

‘Bidden verandert niet de wereld,
maar bidden verandert de mens.
En de mens verandert de wereld.’

Albert Einstein (1879-1955)

Kleinzoon & Oop

Willem Olierook

Bidden

'Hoi Oop.'

'Ha die Tijl, zin in een kop thee?'

'Ik heb liever cola...'

'Die krijg je thuis al genoeg denk ik. Thee met een beetje suiker of niets.'

'Doe maar dan. Ik wil je ook wat vragen.'

'Is goed, ik ben zo terug.'

'Alsjeblieft. Geniet ervan. Wat wil je me vragen?'

'Ik was pas bij een vriendje van de voetbal thuis en daar gingen ze bidden.'

'Voordat jullie gingen eten zeker?'

'Ja, Maarten z'n vader vroeg of iedereen even stil wilde zijn en ging toen zelf praten.'

'Je wist dus wel dat hij ging bidden?'

'Ja, dat heeft mamma me wel eens verteld. Dat ze dat thuis ook deed en dat jij toen ging praten tegen God; is dat zo?'

'Klopt. En dat doe ik nog steeds. Maar dan niet hardop, maar in mijn hoofd.'

'Mag dat ook? En wat zeg je dan?'

‘Dan bedank ik God voor het eten dat voor me op tafel staat. Voor de tuinders die de andijvie hebben geteeld, voor de mensen die hebben gezorgd dat het in de winkel kwam. Maar vooral bedank ik God, die ervoor zorgt dat alles kan groeien.

Dat de zon schijnt en dat het regent én dat het eten ook nog zo lekker is!’

‘Hoe weet jij dat God daarvoor zorgt? Ken jij die dan?’

‘Niet zoals ik jou ken. Jou kan ik zien en aanraken, wat natuurlijk ook heel bijzonder is, maar God ken ik door wat hij heeft gemaakt, geschapen zoals dat meestal wordt genoemd.’

‘Pappa gelooft niet in God. Dat heb ik hem wel eens horen zeggen.’

‘Ik snap best dat mensen niet in God geloven, maar dan bedoelen ze meestal een god die boos wordt als mensen niet doen wat hij wil. In zo’n god geloof ik ook niet.’

‘In wat voor God dan wel?’

‘In de God die de aarde heeft laten ontstaan, met alles wat daarop leeft. En die de zon precies op de goede plek heeft gezet en ook de maan die zonder dat je het ziet voor de aarde zorgt. Ik kan er wel uren over praten...’

‘Doe maar een andere keer Oop; ik ga nu weer met Maarten voetballen en daarna mag ik weer bij hem thuis mee-eten.’

‘Dat is fijn Tijn. Vergeet niet om die mensen te bedanken!’

‘Tuurlijk Oop. Doei!’

Gebed van een ongelovige Wim Jansen

‘Om mij heen vallen de bidders weg. Niet alleen omdat ze doodgaan – dat ook – maar omdat ze stilaan zijn opgehouden met bidden. In mijn kring van familie, vrienden, met name generatiegenoten, weten velen niet wat ze er mee aan moeten. Is dat erg? Wat je niet kent mis je niet maar als je het kent zou je het graag een ander gunnen. En

ik zie om me heen dat hele generaties opgroeien zonder de dimensie van het gebed. Dat vind ik jammer, ja. Bovendien denk ik dat de barrière niet nodig is. De barrière van het geloof namelijk.’

Je kunt deze column lezen op Nieuw Wij via [deze link](#).

INGEZONDEN DOOR WINNY BOGAARDS

Anke Heij
Kunst van het Mogelijke

Libelle

Labyrint

*De magie van een labyrint
Zonder woorden heeft het
Haar eigen diepgang*

*Stap voor stap
Van buiten naar binnen
Van binnen naar buiten*

*In stilte
In zijn
Een spiegeling
Een rimpeling*

*Liggend op mijn buik
Kijk ik naar een libellepop
Waaruit millimeter voor millimeter
Een libelle zich naar buiten wurmt*

*Ze vliegt nog niet
Haar vleugels zijn klein
Ze hangen zwaar verfrommeld
Op haar tere lijf*

*De libelle vindt haar plek
Pulserend en persend
Stromen heel langzaam
Haar vleugels vol*

*Ze ontkreukelen
Groeien steeds een beetje
Totdat ze groot genoeg zijn
Om haar te dragen*

*Ze wacht nog
Haar vleugels drogen aan de lucht
Heel langzaam beweegt ze
En dan ineens vliegt ze*

*Ik lig op mijn buik en besef ineens
Dat alles haar eigen tijd heeft*

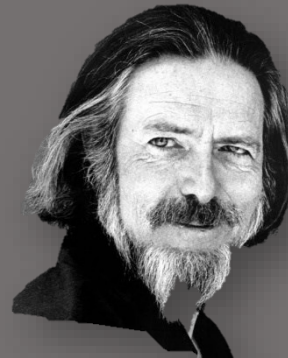

Je kunt deze uitzending nog zien via [deze link](#)

‘Wees blij dat niet al je gebeden
verhoord worden’

Alan Watts (1915-1973)

‘Geef mij de moed om te veranderen wat ik kan veranderen,
de kalmte om te aanvaarden wat ik niet veranderen kan
en de wijsheid om het onderscheid te kunnen maken.’

Toegeschreven aan o.a. Franciscus van Assisi (1181-1226) en Reinhold Niebuhr (1892-1971)

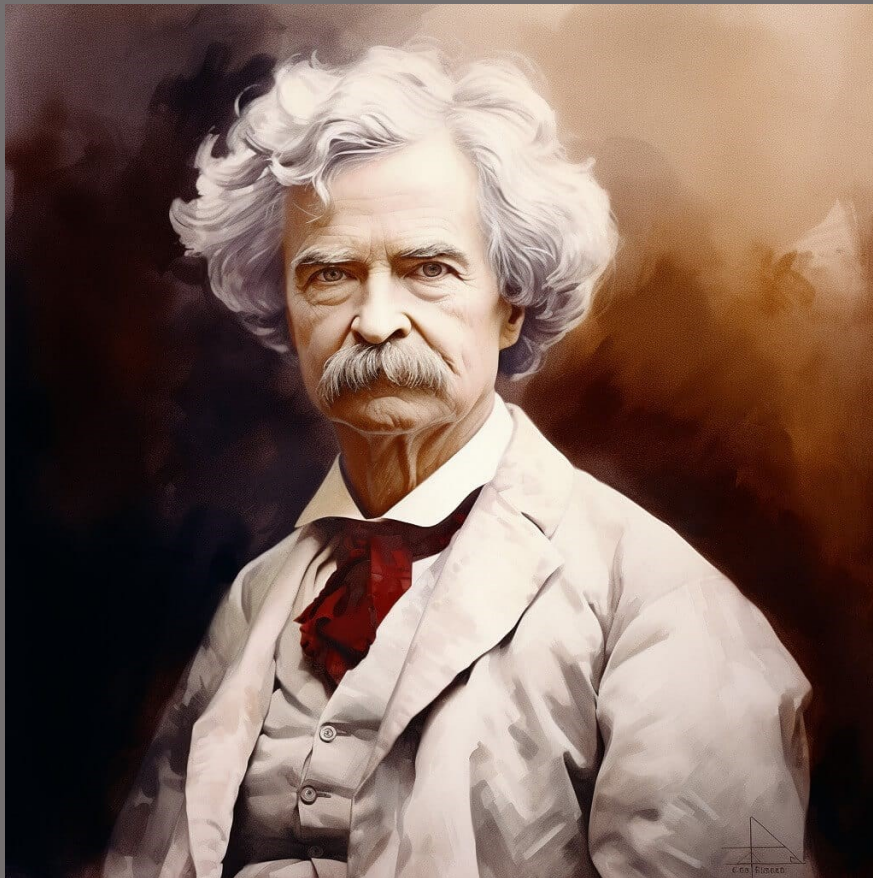
Graag sluit ik de Zachte Krachten af met een wat langere tekst.

Dit keer is dat het verhaal

‘Het oorlogsgebed’ van Mark Twain (1835-1910),

de schrijver die bekend is van vooral Tom Sawyer en

Huckleberry Finn

Het Oorlogsgebed

Mark Twain

Het waren grootse en verheven tijden. Het land weerklonk van oorlogsrumoer; alom hoorde men tromgeroffel en trompetgeschal; vuurwerk knalde en klappertjespistolen werden afgeschoten in straten waar het zonlicht werd gezeefd door wapperende vlaggen.

Elke dag was er een parade van jonge vrijwilligers in smetteloze uniformen; langs de stoepen stonden de trotste vaders en moeders en zusters en hartsvriendinnen van de kersverse soldaten, en ze juichten geestdriftig en ontroerd. Elke avond waren er op de grote pleinen openbare bijeenkomsten; de op elkaar gedrongen burgers luisterden

ademloos naar de meeslepende toespraken van notabele patriotten, en de algemene geestdrift uitte zich keer op keer in daverende bijvalsbetuigingen.

In volle kerken werd Gods zegen afgesmeekt over 'onze heilige vlag en ons heilige vaderland'; welbespraakte predikanten gingen voor in gebed en hun gebeden klonken veel vuriger dan in vreedestijd. Ja voorwaar, het waren bezielende en verheven dagen!

Het handjevol stijfkoppen dat het waagde de rechtvaardigheid van de oorlog te betwijfelen, werd op niet mis te verstane wijze gewaarschuwd voor de volkswoede en uitte geen woord meer, want men was bang voor z'n hachje.

AFBEELDING VIA FREEPIK

Het was zondagmorgen - de laatste dag voordat onze jongens naar het front zouden vertrekken. De kerk was afgestampt vol; vooraan stonden in stramme gelederen de vrijwilligers aangetreden; hun gezichten straalden van krijgsmanstrots; in gedachten waren ze reeds in de voorste linies, ze stormden naar voren, de vijand tegemoet, steeds sneller ging het, met flitsende sabels achter de vluchtende vijand aan; in hun oren klonk reeds het geschreeuw van het slagveld; in hun neuzen kriebelde reeds de kruitdamp; ze waren in hun fantasie reeds getuige van de plechtige overgave van de vijand, en daarna de terugkeer naar de eigen hoofdstad als roemrijke overwinnaars, het onvergetelijke welkom! De onbeschrijflijke geestdrift van de bevolking! De eer en de glorie!

Achter de vrijwilligers zaten in hun beste kleren de triomfantelijke ouders; wat werden die vaders en moeders benijd door burens en vrienden die zelf geen zoon hadden om naar het veld van eer te zenden om daar de hoogste roem te verwerven, of anders zijn leven te offeren voor het dierbare vaderland.

SCHILDERIJ: VINCENT VAN GOGH

De dienst nam een aanvang; uit het Oude Testament werd een krijgshaftige passage voorgelezen; hierna klonk een kort en krachtig gebed; vervolgens dreunde het orgel zo machtig dat het kerkgebouw trilde op zijn grondvesten, en bij deze overdonderende klanken rezen allen op met schitterende ogen en bonzende harten, en alle stemmen verenigden zich in een kolossale klankrivier:

De macht van onze God zal ons de strijd doen winnen,
God staat ons bij met Zijn geweld, dat niemand kan weerstaan!

Na het gezang werd een plechtig gebed uitgesproken. Het overtrof alles wat ooit in die kerk was gebeden: zúlke geladen woorden, zó diepzinnig in hun samenhang, zó indrukwekkend uitgesproken – nee waarlijk, zo had men nog nooit horen bidden. Het was een smeekbede tot de Allerhoogste: 'Bescherm, O liefdevolle en mededogende Vader, onze dappere jonge soldaten; help ze, sta ze bij; troost ze, moedig ze aan; geef ze de kracht voor de taak die ze gaan

verrichten tot glorie van onze vlag en ons geliefde vaderland; wees hun redder in doodsgevaar, behoed onze jongens met Uw Almachtige Hand, geef onze jongens kracht en zelfvertrouwen, maak onze jongens onoverwinnelijk, help onze jongens de vijand vermorzelen; verleen aan onze jongens, en aan onze vlag, en aan ons vaderland, door Uw Eeuwige Goedheid, de zegepraal!

Een oude man was de kerk binnengekomen en liep langzaam en onhoorbaar naar voren. Zijn ogen hield hij star gericht op de biddende dominee. De oude man was een onbekende voor allen die hem zagen, zijn gestalte was rijzig en hij droeg een mantel die tot op zijn voeten viel; hij was blootshoofds; zijn sneeuwwitte haren daalden in vloeiende golven tot op zijn schouders; zijn gezicht was als uit wit marmer gehouwen en gekerfd door diepe groeven.

Allen die hem zagen waren verwonderd en volgden hem met hun ogen terwijl hij geluidloos naar voren bleef schrijden. Bij de preekstoel gekomen hield hij niet halt, maar, tot grote consternatie van allen die er getuige van waren, begon hij de preekstoel te beklimmen. Hii bleef pas stilstaan toen hij was aangekomen naast de predikant, die als enige nog niet gemerkt had wat er gaande was, zó ging de vrome man op in het gebed dat door hem werd uitgesproken op steeds gedragener toon, met zijn gelaat naar de hemel gewend en zijn ogen stijf gesloten. 'Zegen onze wapenen en verleen ons de overwinning, dit smeken wij U, O Here God, Vader en Beschermmer van onze vlag en ons vaderland!'

De grijsaard trok de predikant aan zijn mouw en beduidde dat deze opzij moest gaan staan, wat de stomverbaasde predikant gehoorzaam deed. De vreemdeling overzag de menigte die in grote spanning naar hem opkeek; zijn blik was ernstig, maar toch leek er in zijn ogen iets van spot te fonkelen. Hij begon te spreken met een donkere welluidende stem: 'Ik kom tot u vanuit de Hemel met een boodschap van de Almachtige God.'

Een siddering doorliep de kerk; de grijsaard sloeg er geen acht op. Hij sprak kalm verder. 'God heeft het gebed van zijn dienaar beluisterd en Hij heeft besloten het te verhoren - maar tegelijk besloot Hij om mij te zenden teneinde u de volle draagwijdte van uw gebed kristalhelder te maken. Want de gebeden van de mensen worden dikwijls uitgesproken in ondoordachtzaamheid, vóórdát volledig is overdacht wat de gevolgen zullen zijn van de verhoring van deze gebeden.

Uw predikant sprak een gebed uit. Heeft hij eerst over dit gebed voldoende nagedacht? Is het een enkelvoudig gebed, of is het een gebed met een dubbele betekenis, zodat het beter zou zijn niet te spreken van één gebed maar van twee gebeden die tegelijk werden uitgesproken?

SCHILDERIJ: RON LACE

Weest ervan verzekerd dat beide gebeden doordrongen tot het oor van Hem die àlle gebeden verhoort, het gebed dat door de predikant met luide stem werd uitgesproken, en ook dat ándere gebed, dat onuitgesproken gebed, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Overdenk dit goed! Laat eenieder die vraagt om verhoord te worden zichzelf rekenschap geven van zijn gebed, opdat hij zeker wete dat hij niet tegelijk vraagt om het ongeluk van zijn naaste. Laat eenieder die bidt om regen voor zijn eigen velden bedenken dat voor de oogst van zijn buurman regen een ramp kan betekenen. En is het rechtvaardig om tegelijk te bidden voor het eigen welzijn en het ongeluk van onze buurman?

Het gebed dat door de predikant vanaf deze preekstoel tot God werd gericht is door allen die hier aanwezig zijn gehoord, dat wil zeggen: de helft van het gebed werd gehoord. God heeft mij gezonden om vanaf deze preekstoel ook de andere

helpt duidelijk te laten horen, de verborgen helpt die geen predikant zal uitspreken, maar die wel wordt gehoord door God; en bedenk goed dat deze stille en verborgen helpt van het gebed met aller bijval werd uitgesproken, en dat deze niet genoemde smeekbede met dezelfde vurigheid naar God werd opgezonden als de helpt die zo krachtig en vroom heeft geklonken. Geve God dat niemand werkelijk wist wat de inhoud is van dit tweede en stille gebed. Geve God dat het gebeden werd door onwetenden die er niet bij nadachten.

SCHILDERIJ: DORINA COSTRAS

Wat gebeden werd was dit: O Here God, schenk ons de overwinning. Daar komt het hele langgerekte gebed op neer, en meer woorden heb ik ook niet nodig dan: O Here God, schenk ons de overwinning, om jullie het dubbelzinnige van jullie oorlogsgebed aan te tonen. Want iemand die bidt voor de overwinning bidt tevens voor alles wat volgt op de overwinning, alles wat met een overwinning samengaat. En God kan het gebed om de overwinning niet verhoren zonder zijn zegen te verlenen aan alles wat op een overwinning volgt. En Hij heeft mij opgedragen dit deel van Zijn zegen - het deel waar niemand hardop om gebeden heeft - uiteen te zetten aan zijn vertrouwvolle en diepgelovige kinderen. Ik zal nu laten horen hoe het oorlogsgebed in zijn geheel gebeden had moeten worden. Luister:

O Hemelse Vader, onze jongens, onze geliefde zonen, trekken ten strijde. Sta ze bij! Onze gedachten en gebeden vergezellen onze jongens die onze veilige haardsteden verlaten om de vijand te gaan verslaan. Help ons, O Hemelse Vader, en help onze jongens om de jongens van onze vijanden met onze wapens te verminken; help ons om de velden van onze vijanden te doordrenken met het bloed van hun kinderen; geef dat boven alles uit het gekerm van de gewonde zonen van onze vijanden zal klinken, terwijl ze liggen te stuiptrekken van pijn; help onze jongens de veilige haardsteden van onze vijanden in de as te leggen; geef onze jongens de kracht om in het land van onze vijanden het getal van weduwen en wezen zo hoog mogelijk te maken; geef onze jongens de moed die nodig is om vrouwen en kinderen tot dakloze zwervers te maken;

SCHILDERIJ: GEORGI GEORGIEV

Help onze jongens bij het verspreiden van honger en dorst; help ze bij het verjagen van de vluchtelingen, opdat de vrouwen en kinderen van onze vijanden zullen lijden in de winter door bittere kou en in de zomer door verzengende hitte, terwijl ze zonder bescherming rondzwerven, zonder een beschuttende plek te vinden, maar laat ze door ons toedoen en met Uw hulp leven in wanhoop en rouw en armoede, zodat ze er nog rampzaliger aan toe zijn dan de gesneuvelde soldaten die tenminste een eigen graf hebben gekregen. Dit vragen wij aan U, o Vader, als Uw kinderen in vroom vertrouwen, want wij weten dat onze God een God van liefde

is, de Vader van alle mensen, de Beschermmer van allen die in nood en ellende zijn. O Here God, schenk ons de overwinning waar wij zo nederig om smeken. Amen.'

(Na een diepe stilte) 'Dit is het waarachtige oorlogsgebed. Laat ieder die de overwinning wil zó bidden als ik het gedaan heb. Moge God, Die mij als Zijn tolk liet optreden, vanaf heden slechts waarachtige gebeden horen.

Later was men het er, elk voor zich en allen tezamen, over eens dat de man een ontsnapte krankzinnige was. Want wat hij zei was wartaal!

Fijn als je deze **Zachte Krachten** doorstuurt naar mensen die ze zouden kunnen waarderen.

Heb je deze Zachte Krachten doorgestuurd gekregen en wil je ze voortaan zelf ontvangen, laat het dan vooral weten.

Mocht je de Zachte Krachten liever niet meer ontvangen, schroom dan niet het door te geven.

dvdglind@hotmail.com

